

kender til de Afleveringer, der er sket efter den nye Præstelønningslov. Jeg kan saaledes nævne, at den nyansatte Præst, som jeg her taler om, fik en lignende Behandling ved Afleveringssynet over den Præstegaard, som han afleverede, og som Lønningsfonden ogsaa skulde overtage. Det var ganske vist ikke saa stærkt fremtrædende som i det her nævnte Tilfælde, men det var dog af en saadan Karakter, at jeg synes, det tyder i Retning af, at man skal ind paa en helt ny Ordning. Ved sin Tiltrædelse for 5—6 Aar siden i det paa-gældende Embede havde denne Præst maattet afkøbe sin Formand Støbegodset, og han havde da f. Eks. betalt 40 Kr. for et Komfur; men for dette fik han nu, da Staten skulde overtage det, 75 Kr. Jeg nævner kun dette ene Eksempel, men Afleveringen foregik efter det System helt igennem.

Det forekommer mig derfor, at der maa foretages en Ændring ved disse Syn. Jeg ved, det er nævnt som en Mulighed, at de Bygningsinspektører, vi har, og som har faaet overdraget Tilsyn med Præstegaarde, ogsaa skulde føre Kontrol med dette. Men det er ikke muligt for dem at overkomme dette Arbejde. De kongelige Bygningsinspektører sidder saaledes i det med deres Arbejde, at de, navnlig for den Løn, de faar, slet ikke kan være tjente med det, og de kan overhovedet ikke udføre alt det Arbejde, som her vil være at udføre, hvis det skal gøres nogenlunde tilfredsstillende. Jeg skal nævne et Tilfælde, for at man kan se, hvor taabeligt det i det hele taget er ordnet, og hvilke Vanskeligheder der vil være forbundet med den Ordning, at de nuværende Bygningsinspektører skulde føre virksom Kontrol med Præstegaardene. Det er mig fortalt, at en Præstegaardovre i Jylland havde en Kakkellov, som ikke vilde trække; det var i og for sig en god Kakkellov at se til, men der var noget i Vejen med Trækket, man kunde ikke faa den til at virke. Man klagede den ene Gang efter den anden, man havde Haandværkere til den, men det hjalp ikke, og hvad skulde der saa gøres andet, end at Ministeriet maatte sende den kongelige Bygningsinspektør, der bor i Odense, over til Jylland for at se paa denne Kakkellov. Man kan sige sig selv, at den Rejse har kostet adskilligt mere, end Kakkelloven er værd. Et saadant System er ganske ubrugeligt. Jeg vil henstille til den højtærede Kirkeminister at tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, hvorledes

Staten kan faa en Ordning, som man kan være tjent med, i det Øjeblik den staa for at skulle overtage samtlige Præstegaarde i Danmark. Thi det er ikke Smaapenge, det kommer til at dreje sig om, den Erfaring har jeg gjort. Og det forekommer mig, at man ikke med Rette kan paalægge Bygningsinspektørerne Ansvar for i dette Forhold. De kan ikke overkomme dette Arbejde. Der maa altsaa skabes noget nyt. Hvorledes det skal ordnes, skal jeg ikke komme ind paa at skitsere her; men det forekommer mig, at det er aldeles nødvendigt, at der her skabes en Nyordning, som frier Staten for saa urimelige Udgifter, som den ellers vil faa.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Udenfor Dagsordenen giver jeg Indenrigsministeren Ordet, for at han kan fremsætte de i Dag ved Mødets Begyndelse anmeldte Lovforslag.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg skal have den Ære at fremsætte *Forslag til Lov om Nedsættelse af en Kommission til Overvejelse af Boligforhold*. Ved Mødets Begyndelse har Finansministeren fremsat et Forslag, der, hvis det vedtages, vil muliggøre at fortsætte den Virksomhed med Hensyn til Udlaan fra Statens Side til Byggeforeninger, som hidtil har været iværksat, paa en saadan Maade, at den vil komme Byggevirksomheden langt virksommere til Hjælp end tidligere. Men selve Spørgsmaalet om en rationel Ordning af Landets Boligforhold trænger sig paa under saadanne Former, at det vil være rimeligt, om Staten tilvejebringer en samlet Overvejelse af disse Forhold. Denne samlede Overvejelse bør naturligt fremkomme i to Afsnit, en Overvejelse, der tager Sigte paa de øjeblikkelige Forhold, og en Overvejelse, der har en videre Udvikling for Øje. De øjeblikkelige Forhold, saaledes som de under Krigen har udviklet sig her hjemme, har jo i Gaar i alle Landets Byer været af en saadan Art, at det vil være nødvendigt ved et kraftigt, offentligt Initiativ at tilvejebringe Forhold, som gør, at ikke endnu en Flyttedag kan faa et saadant Udseende som den, vi netop har passeret. At det er Krigsforholdene, som har virket til at fremkalde disse Forhold, fremgaar af, at Billedet over hele Landet i de fleste store Købstæder er ret ensartet. Det siger sig selv, at Ordningen af Boligforholdene i Byerne, naar nu det offentlige Initiativ maa paa-